

ботата е по-тежка, защото цѣль день се пече на слънце, тича подиръ говедата, мокри го дъждъ, мразъ го зима, а твоята работа е лесна: ще стоишъ на сѣнка и ще почивашъ“. Славейковъ билъ склоненъ да остане и на тая цена, само да се не връща въ Търново, но когато попътъ имъ загатналъ, че за тая работа трѣбва да питатъ владиката, той веднага си задигналъ торбичката и закрачилъ за Търново.

Като не можалъ да се настани нийде учителъ, за да изкара прехраната си, Славейковъ заловилъ бащиния си занаятъ — казанджийството. Но и тукъ му не провървѣло и той пакъ заскиталъ. Тия постоянни скитания и приключения отъ градъ въ градъ и отъ село въ село имали обаче и голѣмо значение за Славейкова. Той се запозналъ отблизу съ простия народъ, изучилъ неговия животъ, неговото минало, народнитѣ пѣсни, приказки и пословици, а най-вече хубавия народенъ езикъ.

Презъ 1849 год., когато билъ на 22 годишна възраст, Славейковъ се заселилъ въ Тръвна. Тукъ той се застѣялъ, съ малки прекъсвания, близу десетъ години; оженилъ се и се предалъ на книжовна работа. Славейковъ много обичалъ тоя градъ и често въ писанията си го нарича „селото на баща ми“. И затова трѣвненскитѣ граждани и до днешенъ день твърдятъ, че той е роденъ въ Тръвна. Търновския владика Неофитъ наново поделъ борба противъ Славейкова и искалъ да го прокуди, но влиятелни лица се застъпили и го запазили. Славейковъ продължилъ борбата си противъ владиката докато най-сетне го пропъдилъ отъ Търново. Той билъ не само учителъ на децата, ами съчинявалъ български пѣсни и стихотворения, които ученицитѣ му записвали и научавали наизустъ, та ги де-